

Arrest

nr. 349 495 van 30 juni 2026
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2026 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest met nummer 349 494 van 30 juni 2026 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing vernietigd.

Op 27 januari 2026 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing die op 27 januari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 27.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Naam : H. (...)
voornaam : M. Z. H. (...)
geboortedatum : (...).1999
geboorteplaats : Gent
nationaliteit : Irak

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied⁽¹⁾.

De beslissing tot verwijdering van 27.01.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Daarnaast werd ten laste van betrokkene op 27.01.2026 een proces-verbaal opgemaakt door PZ Gent vanwege economische overtredingen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder, zus, tante nonkel en nog verre familieleden in België wonen. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijft (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2004, nr. 40575/99, Kozminskiy).

nr.273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Betrokkene levert geen enkel bewijs van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn familieleden. Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart geen partner of minderjarige kinderen in België te hebben.

Bovendien het feit dat betrokkene familieleden in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, *D.N.W./Zweden*, § 34; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*, § 54).

Hoewel betrokkene in 1999 in België werd geboren en gedurende veertien jaar over een legaal verblijf heeft beschikt, kan dit op zich geen grond vormen voor een verblijfsrecht of een bijzonder beschermingsstatuut. Het verblijfsrecht van betrokkene werd in 2013 beëindigd, waarna hij tot op heden zonder geldige verblijfsrechtelijke titel op het grondgebied verbleef. Het louter feit dat betrokkene sinds zijn geboorte onafgebroken in België heeft verbleven, volstaat volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om een duurzaam privé- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te doen ontstaan dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen verhinderen (zie o.m. RvV nr. 112.529 van 17 april 2013; RvV nr. 166.784 van 28 februari 2017). De duur van het verblijf kan slechts in aanmerking worden genomen voor zover zij gepaard gaat met een aantoonbare en substantiële integratie, hetgeen impliceert dat betrokkene zich houdt aan de geldende rechtsregels. Uit de feiten die aan hem worden toegeschreven, alsook uit het uitblijven van iedere poging om zijn administratieve situatie te regulariseren sinds 2013, blijkt dat hij deze integratievereisten niet vervult. Het langdurig illegaal verblijf, dat uitsluitend voortvloeit uit de eigen keuze van betrokkene om zich aan de vreemdelingenwetgeving te onttrekken, kan dan ook niet in zijn voordeel worden aangevoerd.

Het wordt niet ontkend dat betrokkene ongetwijfeld banden in België heeft ontwikkeld tijdens zijn kindertijd in legaal verblijf en deze mogelijk heeft verdergezet nadat zijn legaal verblijf werd beëindigd. Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft, waarvan 14 jaar in legaal verblijf, en aldus banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt uit de verklaringen van betrokkene en een lezing van het administratief dossier niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigd. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert, en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Daarnaast, het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene ondernam als meerderjarige ook geen enkele poging om zijn verblijf in België te regulariseren. Bijgevolg verblijft betrokkene reeds sinds 2013 op illegale wijze op het grondgebied. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest

Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welkpriveleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

*Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)”*

2. Over de gevolgen van het arrest van de Raad met nummer 349 494 van 30 juni 2026.

Het thans voorliggende inreisverbod stelt uitdrukkelijk dat het gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 27 januari 2026.

Met het arrest met nummer 349 494 van 30 juni 2026 heeft de Raad de beslissing tot verwijdering van 27 januari 2026 vernietigd. Ingevolge deze vernietiging is de verwijderingsmaatregel van 27 januari 2026 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt deze geacht nooit te hebben bestaan.

Aldus kan het inreisverbod van dezelfde datum – dat uitdrukkelijk aangeeft gepaard te gaan met deze beslissing tot verwijdering – evenmin standhouden. Het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient zo te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Het thans bestreden inreisverbod betreft dus een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) van 27 januari 2026 (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575) en er blijkt niet dat dit inreisverbod kan blijven bestaan, los van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat. Om deze redenen vereist een goede rechtsbedeling dat ook het thans bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer wordt verwijderd via een vernietiging.

De bestreden beslissing wordt derhalve uit het rechtsverkeer genomen via een vernietiging. Er dient dan ook geen uitspraak meer te worden gedaan over de in het verzoekschrift uiteengezette grieven.

3. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU